

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4979/2022
02.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Душко Стефановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Младен Николић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 698/21 од 23.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 698/21 од 23.12.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 698/21 од 23.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 1489/20 од 05.02.2021. године, ставом првим изреке, укинут је платни налог Основног суда у Ваљеву Пл 144/20 од 17.09.2020. године, па је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом обрачунатом на исти начин као и главни дуг, почев од 11.05.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 79.140,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 698/21 од 23.12.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се

побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Наиме, тужилац је пок. ВВ, оцу тужене позајмио износ од 3.000 евра са обавезом враћања до 10.05.2020. године, о чему је сачињена и потписана признаница од 10.10.2019. године. Тужена је на основу правноснажног оставинског решења оглашена за јединог законског наследника на имовини иза пок. ВВ, тако да на основу члана 222. Закона о наслеђивању, одговара за дугове оставиоца до висине наслеђене имовине.

Нижестепени судови су правилно закључили да у конкретном случају нису од утицаја наводи тужене којима се оспорава веродостојност признанице о дугу, с обзиром да се њима указује на погрешно утврђено чињенично стање у спору мале вредности, у коме се пресуда не може побијати у смислу члана 479. став 1. ЗПП. Такође, без утицаја су наводи тужене којима се указује да наслеђена имовина не покрива вредност дуга према повериоцу, с обзиром да је на туженој био терет доказивања, а она током првостепеног поступка није предложила доказе на те околности.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер су нижестепени судови одлуку о основаности тужбеног захтева донели уз правилну примену одредаба материјалног права које не одступа од примене права у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Имајући ово у виду, као и да тужена не указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног касационог суда, а да одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, из наведеног произлази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је 14.08.2020. године, а вредност предмета спора је 3.000 евра.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме вредност спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења предлога за извршење, ревизија туженог није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић